

[Bertel Dahlgard.]

ning af Vestre Boulevard, d. v. s. den nuværende H. C. Andersens Boulevard. I de planer, som følger andragendet, siges det, at det i forbindelse med disse arbejder vil være nødvendigt at erhverve Østifternes Kreditforenings bygning, således at Jarmersgade vil kunne udvides til 50 m, og det tilføjes, at man eventuelt vil søge at opnå en overenskomst, således at denne breddeudvidelse kan tilvejebringes ved en rulning af Østifternes Kreditforenings bygning. De samlede omkostninger ved de omhandlede gadearbejder, herunder arealerhvervelse og bygningserhvervelse, angives til 9,6 mill. kr.

Den 19. maj 1953 giver Trafikministeriet kommunalbestyrelsen tilsagn om et tilskud af vejfonden på 85 pct. af de udgifter, der er forbundet med omlægningen af den nuværende H. C. Andersens Boulevard fra Rysensteensgade til Vester Farimagsgade, d. v. s. 8,2 mill. kr. Ministeriet tilføjede, at „ministeriet godkender de til ministeriet indsendte planer“, som jeg for lidt siden omtalte. Herefter indstiller magistraten den 26. maj 1953 til borgerrepræsentationen at give udgiftsbevilling til erhvervelse af Østifternes Kreditforenings bygning. Efter en langvarig udvalgsbehandling tiltrædes forslaget af borgerrepræsentationen den 18. februar 1954. Der er altså ikke på dette tidspunkt taget standpunkt til spørgsmålet om nedrivning af Østifternes Kreditforenings bygning. Det fremgår også ganske tydeligt af en udtalelse af socialdemokratiets ordfører i borgerrepræsentationen, hr. Vedsø, der siger — jeg beder om tilladelse til et citat —:

„H. C. Andersens Boulevard skal gennemføres i sin fulde bredde. Altså, alt, hvad der ligger af bygningsværker inden for en linje, der fortsætter Ny Rosenborggade-linje, skal væk, hvad enten så Østifternes bygning skal rulles, eller man vil finde ud af, at den bør nedbrydes.“

Det er altså ganske urigtigt, når det siges, at det i tre år har været kendt, at det var besluttet at nedrive bygningen. Der tilgår ikke trafikministeriet og er heller ikke senere tilgæet trafikministeriet noget som helst om ændringer i de planer, der danner grundlaget for tilskuddet fra vejfonden, og som gik ud på, at man ville søge at erhverve

bygningen, således at gadeudvidelsen kunne muliggøres ved en rulning af bygningen. En egentlig offentlig forhandling i kommunalbestyrelsen, der over for offentligheden fastslår nedrivningen, synes da heller ikke senere at have fundet sted. Ganske vist afgiver overborgmesteren den 23. februar 1956 en redegørelse til borgerrepræsentationen om sagen, men den afgives i et møde uden for dagsordenen, hvorom der i referatet af borgerrepræsentationens forhandlinger kun siges, at redegørelsen toges til efterretning. Dette foregår altså så sent som den 23. februar i år.

Det er herefter ikke underligt, at beslutningen om nedrivelse af Østifternes Kreditforenings bygning først kommer til at stå klart for befolkningen og sikkert også for de fleste af tingets medlemmer som en realitet, da arbejderne i sommerens løb påbegyndes.

Når denne sag har vakt så stærkt et røre, ikke blot i København, men ud over hele landet, skyldes det selvfølgelig omfanget af det spild af værdier, der her er tale om. Det er bogstaveligt talt sådan, at når en almindelig borger her i København eller en borger ude fra provinsen står over for denne monumentale bygning, reagerer den pågældende rent spontant, således at han synes, det umuligt kan være rigtigt, at den skal rives ned sten for sten af hensyn til en gadeudvidelse på nogle meter. Problemet må dog kunne løses på en anden måde, siger han.

Det samfundsmæssige spild er af direktøren i Østifternes Kreditforening, hrs. Thorsteinsson, angivet til 15-16 mill. kr. Det er, hvad det vil koste at opføre den nye kreditforeningsbygning, og dette tab, regner han, vil fordele sig i det væsentlige på staten og kreditforeningens reservefond og med et mindre beløb, ca. 1 mill. kr., på kommunen. Nøjagtigt kan fordelingen ikke angives, forinden erstatningen til Østifternes Kreditforening er fastsat ved voldgift. Det beløb, erstatningen eventuelt fastsættes til ud over 5½ mill. kr., må kommunen selv betale, da staten ikke er forpligtet i så henseende.

Denne ene million kroner, som kommunen har regnet skulle være kommunens eneste bidrag, er imidlertid det famøse punkt i hele denne sag. Det stråler ud af